

Rozsviťme své vnitřní jesličky duchem lásky

Karel Funk

Boží dítě se o Vánocích má zrodit i v našem nitru. Ztišíme-li se trpělivě, pak nejprve jen lehce zavnímáme, později se přiblížíme a nakonec, snad po řadě pokusů a nezdarů, alespoň trošičku splyneme s tímto Dítěm, jež se nachází jakoby na dně naší pomyslné škvírky do nitra. Můžeme tomu ale pomáhat i něčím jiným. Jezulátko se narodilo v čistém chlévě. I my se můžeme v "našich jesličkách" snažit vyčistit chlév našeho nitra. Pozvolna, klidně a bez horečnatého sebeobviňování a sebezatracování si probíráme své nálady, pocity, činnosti, postoje, plány, záliby...

Přijměme se i s tímto sebepoznáním, jací jsme, ale vylad'ujme se pozvolna na slunečnější a vzdušnější obsahy svých duší. Osvícena posvátným Nicnechtěním jeví se nám mnohá naše "želízka v ohni" jako zbytečnosti, marnivosti, plytkosti, okliky, nafouklé nic našich citů a myšlenek, libostí a strachů. Ono novorozeně v jesličkách našeho nitra nám pomáhá čistit náš chlév, když se k němu tiše přimkneme. Tiše a beze spěchu. Rozpoznáváme pak vše nečisté, co je nutné odklidit, aby se naše nitro znovu nadechlo svěžího čerstvého vzduchu. Třeba se to nepodaří ihned a plně. Ale vždyť tento náš pravý Prazáklad je nám trvale k dispozici, či spíše – my se musíme dát k dispozici jemu. Jen si toto subtilní a křehké novorozeně neponičme bezohledným uchopováním. Může zázračně působit jen v tichu niterných jesliček, ze kterých se je nesmíme pokoušet vyndávat a smýkat jím jen pro sobeckou potěchu. Jinak se rozplyne jako balónek z duhy, jehož se dotkly drsné ruce. Ale i to se stává. Jinak to asi nejde. Je pak třeba znovu a znovu potichoučku, beze spěchu vyvolávat si naladění niterných jesliček a opět poodhrnout jejich přejemnou záclonku. Někdy, ve chvílích Milosti, kdy už jsme snad vzdali své úsilí, je poodhrnuta či spíše prozářena za nás Světlem Jezulátka samého.

Zachyťme poselství

Osvobozující říše svobody, čistoty a bezpečí se nám nabízí kdykoliv k nakročení nebo proniknutí. Je v hlubinách jeskyňky našeho niterného betléma. Pak mizí a padá i naše rafinované sebeobhajování toho, co bychom měli odložit. Od těchto zimních zkušeností pak vede již přímá linie kosmických nálad k niternému prožití velikonoční očisty, naděje a obnovy a od Velikonoc pokračuje třeba až k letnicím s jejich prozářením Duchem svatým. Zachytíme-li totiž alespoň kousek poselství jednoho posvátného období, máme větší naději i na hlubší prožití svátků následujících, neboť posloupnost ročních svátků je hluboce provázána. Nechtějme však jen lovit zážitky – pak to pravé přehlízíme. Podnikejme bez chtění a netrpělivosti. Aktivita uplynulého roku se dochvěly a my můžeme přehlížet jeho žeň. Snáze v tomto klidu rozeznáme povahu a hodnotu našeho jednání, hlásí se i potřeba nového bilancování skutečných kvalit. V této příhodné době, kdy i naši předkové v klidu příbytků prohlíželi své hospodářské náčiní a opravovali je, se zrodil původní opravdový smysl předsevzetí. Vánoce a počátek roku byly k tomu nejvhodnější. Nebývaly tak hlučné a bujaře

upovídáné, ale tím opravdovější. Předsevzetí vyvstávala z těchto zimních sněhově bílých nálad jako skutečná, spontánní potřeba sebeobnovy a sebenápravy.

Boží zárodek lásky

V tichu svaté noci se rodí boží Dítě – zárodek klidu a lásky ve vnímavém nitru. Občas ho v sobě můžeme lehounce zavnímat. Potřebuje k vývoji čisté a harmonické prostředí. Pohybujeme se od doby vánoční kolem tohoto novorozeněte s laskavou pozorností a něhou, abychom je nepotřísnali svou chtivostí, neodradili spěchem, zlobou či ukřivděností, nepopálili závistí a žárlivostí, neohlušili křikem své bujarosti či myšlenkové neurvalosti, nepřehltili samolibostí a bezohlednou sebeláskou, neoslepili bengály bezuzdných zábav a rozkoší, neochromili nezájmem a lhostejností, nepřehlušili pýchou...

Pak nás toto křehké Dítě jako andělský posel, prostoupený božím gravitačním polem, povede tiše a jemně k citům, myšlenkám a činům, které nezanechávají negativních stop. Vždyť ono Děťátko není ničím jiným, než Kristovým JÁ JSEM, oním diamantem, který Ježíš Kristus vzáříl do aury Země, a tedy i do našich niter již před dvěma tisíciletími. Zatím jsme si toho většinou moc nevšímalí. Začneme už nyní? Zdá se, že je na čase. Nejen my, ale celá Země to potřebuje. Kristova aura, sjednocená tehdy s nejvyšší božskou Láskou, se rozzářila tak mocně a soucituplně, že se protiskla do aury všeho lidstva jako latentní stopa, možnost, nabídka. A protože láska neumírá, ale jako jediná síla v celém stvoření obnovuje trvale sama sebe i vše, kam je vydána, je tato síla trvale obsažena i v našem prázákladu. Čeká neslyšně a nevtíravě, až ji začneme hledat, vnímat a používat. Chce to jen vytrvalou snahu s ní počítat a řídit se jí, ba vidět tento základ i v hloubi druhých lidí, včetně takzvaných nepřátel. Budeme-li k nim přistupovat jako ke Kristu, podíváme se výsledku.

Chvilé pro vnitřní očistu

Zimní slunovrat byl považován za posvátný odedávna. Slunce, kterého je na obloze poskrovnu, prožehuje Zemi jakoby odspodu, od protinožců. Propaluje ji svou tichou, ale mocnou láskou. To souvisí s mysteriem zvaným Půlnoční Slunce, které má o Vánocích největší sílu. I duchovní vlivy můžeme proto zachycovat při modlitbě či meditaci ne shora, "z nebes", ale jaksi odspodu, z tichosti nitra. Ono Kristovo Slunce k nám září jako novorozeně pod srdcem matky, "zdola". Proto se jeho světlo rodí v jeskyňce našich niter. Načasování narození božího Dítka – Ježíše jistě nespadá náhodou do této slunovratové doby, kdy se i Slunce znovu rodí od svého minima jako novorozeně.

Po aktivitě většiny roku přináší vánoční čas zastavení, spočinutí v sobě. Pravda, nemluvíme nyní o onom soudobém vánočním třeštění kvůli jakési obsahově vyprázdněné sklerotické idylce, skládající se z tupě přejímaných zvyků a obyčejů. Země kdysi dostala největší dar – Ježíše Krista. Tak jako utrmácený, mrazem vyčerpaný, či atrakcemi kolem cesty uondaný poutník spočine s úlevou v teplé místnosti, přehlídí v klidu události posledního úseku cesty a pak se v rozjímání rozhoduje jak dál, i naše nitro se v této době stává opět čistým listem papíru. I z původních vánočních zdrojů se nám dostává inspirace k duchovní obnově, k očistě k pohledu na sebe z prostorů věčnosti, k odložení zbytečného niterného harampádí, jež se od minulé zimy nastrádalo a tísní nás zašlou nečistotou a ostrými hranami. I sníh venku tiše a laskavě zaobljuje ostrosti tvarů, zakulacuje hrany. Pravá duchovnost se blíží dokonalému tvaru koule, to věděli i zednáři. Při vývoji je žádoucí zakulacení. Totéž můžeme v této době činit i my se "svými ostny".

Podobně jako příroda i duše ukládá plody své duchovní práce do země tím, že vše, co prožila a vytvořila, obětavě pokládá na oltář lidstva. Nežije jen vlastní osobní přítomnosti, ale myslí na budoucnost Země a pomoc lidstvu. Duch Vánoc snad tiše a něhyplně patří, tak jako Měsíc v úplňku, do komůrek našich nití, když se kolem nás ubírá svou zimní poutí.

Bez obav vstříc kolu osudu

Vyzkoušejme třeba tuto malou představu, meditaci. Zvířata u světců často symbolizovala mnohé nečtnosti, jeskyně s Jezulátkem může značit naše nitro. Proto přišla k Ježíškovi mnohá zvířata a neútočila, neboť jeho zcela čistá duše byla v míru se vším tvorstvem. I my můžeme touto dobou usilovat o rozpouštění všeho osobnostního chtění, požadavků, vzteků atd., o nabytí pokory před boží vůlí. Toto rozpoznání, přijetí a následné odpařování všech překážejících substancí navozuje neosobní život a ten zháší tíhu údělu.

Nechme se prostoupit vonícím dechem vánočních lilií vnitřní nevinnosti a prostoty, které nám svou magickou silou pomohou přelamovat a rozmělnovat naše ztuhlé povahové substance přes kolo osvobození. V člověku, který je již prostoupen mariánsko-gabrielskou čistotou, lehkostí a nevinností, nebude již nic, co by kladlo odpor při lámání v kole osudu. Pravá nevinnost jednou natolik zvláční a zjemní naše bytosti, že v nich již nebude nic, co by se dalo zlomit. Procházejme si touto dobou naše vnitřní obsahy, co vše tomu ještě brání a jsme-li ochotni to změnit. Jistě, nic nelze naráz, ale nezapomínejme na boží pomoc. K tomuto rozvolňování a k této ohebnosti vůči nárazům je zároveň zapotřebí nezlomné vůle a pevné duchovní páteře.